

Theo Lời Kể Của Cô Dư Tố Hoa

Khi sư phụ hoằng pháp tại Singapore, do được pháp sư Ngô Nhân giới thiệu, chúng tôi đến tham quan Canh Tâm Uyển ở Singapore. Lúc đó chúng tôi cũng chưa có danh tiếng gì, chỉ có hai người là tôi và Thụy Châu. Khi chúng tôi xin sư phụ đề chữ cho “Lớp đọc kinh nhi đồng Canh Tâm Liên Uyển”, sư phụ đồng ý ngay.

Tôi cảm thấy sư phụ thật từ bi, ngài dùng giấy tuyên viết một bản từ trái sang phải, rất chu đáo, rồi lại viết thêm một bản từ phải sang trái. Sau đó, nhờ một nhân duyên, chúng tôi thành lập quỹ giáo dục, sư phụ cũng đích thân đề chữ “Quỹ giáo dục phi lợi nhuận Canh Tâm Liên Uyển” cho chúng tôi. Trên suốt chặng đường ấy, chúng tôi đã nhiều lần được thân cận sư phụ. Điều khiến tôi khó quên nhất là vào năm 2011, tôi sang Úc thân cận sư phụ. Trong phòng thu hình của học viện Tịnh tông, tôi được nghe sư phụ giảng kinh. Bên trong phòng thu rất lạnh, chúng tôi đều phải mặc áo khoác dày, lại còn phải khoác thêm chăn. Trước khi lên pháp tòa, sư phụ đều lễ bái ân sư; sau khi lên pháp tòa thì giảng suốt hai tiếng đồng hồ mà không uống nước. Sau buổi giảng, chúng tôi dùng bữa cùng sư phụ. Sư phụ thật sự là một bậc trưởng bối đầy từ bi, không hề khiến bạn cảm thấy căng thẳng. Ngài vừa ăn vừa trò chuyện thân tình với chúng tôi, còn bảo: món này ăn thêm đi, món kia ăn nhiều vào. Ngay trước ngày tôi rời đi, sư phụ tặng tôi một cuốn sổ tay rất đẹp. Ban đầu tôi tưởng đó chỉ là một cuốn sổ bình thường, nhưng sau đó mới phát hiện sư phụ đã đề tặng bên trong dòng chữ: “Ngay tướng tức là đạo, ngay sự chính là chân”. Bản thân tôi vốn không có thành tựu lớn lao gì ở thế gian, tôi chỉ phát nguyện làm một ngôi trường cộng đồng. Vậy mà lão pháp sư lại đích thân đề chữ cho, còn ghi tên tôi, xưng tôi là “nhân giả”. Tôi cảm nhận được lòng từ bi của sư phụ, điều đó đã mang đến cho tôi một sự khích lệ rất to lớn.

Trước kia, hễ tôi gặp một đứa trẻ xảy ra vấn đề, tôi thường trăn trở suốt cả tuần. Sư phụ đã nói một câu rằng: “Cô hãy xem đó là vấn đề của học sinh, chứ đừng coi các em là học sinh có vấn đề”.

Sư phụ đã cho tôi sự khai sáng lớn nhất, đó là phải đem Phật pháp ứng dụng vào đời sống. Cha tôi là một tín đồ Thiên Chúa giáo rất sùng đạo, sáu anh chị em của tôi từ nhỏ đều đã được rửa tội. Năm tôi 29 tuổi đến bái kiến sư phụ, lúc sư phụ giới thiệu Phật giáo cho tôi, trong lòng tôi thầm nghĩ: như vậy chẳng phải là phản đạo sao? Rồi mình biết ăn nói làm sao với cha đây? Nhưng sau đó, tôi đem thắc mắc này thỉnh giáo sư phụ. Chỉ thấy sư phụ mỉm cười và nói: “Thiên Chúa chính là cha, mà cha thì chỉ có một; còn Phật là thầy, mà thầy thì có rất nhiều. Hơn nữa, cha của cô chắc chắn sẽ rất vui khi cô được theo học những người thầy tốt”. Ngay lập tức, sự mâu thuẫn trong lòng tôi liền được tháo gỡ.

Về sau tôi chuyển sang ăn chay, tôi cảm thấy trở nên lạc lõng trong chính ngôi nhà của mình. Có lần cha tôi gấp cho tôi một miếng thịt, may mà sư phụ đã dặn tôi trước: “Ăn chay là để nuôi dưỡng tâm từ bi, khi cha mẹ gấp cho cô thì cô cứ ăn”. Vì vậy tôi đã ăn miếng thịt đó. Sau này các chị em nói với tôi rằng: “Cha biết em ăn chay nên rất lo cho em, sợ em bị thiếu dinh dưỡng”. Sư phụ cũng dạy rằng, đã như vậy thì người học Phật ăn chay càng phải sống khỏe mạnh hơn, vui vẻ hơn, không để cha mẹ phải lo lắng. Sư phụ còn nói với tôi rằng: cha đi nhà thờ, cô cũng nên đi cùng cha. Cho nên, dù đã học Phật, khi về nhà tôi vẫn cùng cha đến nhà thờ, ngày Tết còn mừng tiền lì xì cho các linh mục và nữ tu. Cha tôi thấy vậy thì rất hoan hỷ. Khi trước, lúc cha tôi chưa vãng sanh, Canh Tâm Liên Uyên tổ chức trại hè Phật học, cha đều đến làm tình nguyện viên. Tôi cảm thấy rất vui. Tất cả những điều này, tôi thật sự biết ơn sự chỉ dạy của sư phụ.

Trước đây, tôi vốn là một giáo viên rất nghiêm khắc. Nhưng sau này khi thấy sự từ bi của sư phụ, ngài luôn mỉm cười, luôn nói “tốt tốt tốt”, đó chính là điều tôi còn thiếu. Mỗi khi tôi quá nghiêm khắc, hình ảnh từ

bi của sư phụ sẽ hiện lên trong tâm trí tôi, và tôi tự nhắc mình: phải học theo sư phụ, sư phụ chính là tấm gương của tôi.

Sư phụ đã ghé thăm Liên Uyển ba lần, ngài cũng không thông báo trước vì không muốn làm phiền lụy đến ai. Chúng tôi cũng chẳng kịp chuẩn bị món ngon gì để cúng dường sư phụ. Sư phụ chỉ cùng chúng tôi xuống nhà ăn tầng dưới, ăn đại một tô mì nước, ngài dùng bữa cũng rất vui vẻ. Khi thấy chúng tôi nuôi dạy nhiều em nhỏ như vậy, ngài rất vui. Tôi cảm thấy ngài rất hồn nhiên, mang tâm hồn thuần khiết như trẻ thơ. Đám trẻ vây quanh bên ngài, mỗi đứa trẻ đến gần đều được ngài vỗ về, dặn dò chúng phải ngoan ngoãn nghe lời, phải học hành chăm chỉ. Ngài nhìn từng đứa trẻ đều không hề hời hợt, chẳng chút lấy lệ. Ngài đã khích lệ chúng tôi rằng: ngay tại cộng đồng này, hãy dạy học cho tốt, hãy hết lòng yêu thương trẻ em. Hãy hiện thực hóa những giá trị mà xã hội hiện đại đang thiếu như hiếu thân tôn sư, tri ân báo ân ở nơi đây. Hãy làm thật tốt, xây dựng nơi này thành một mô hình mẫu, làm tấm gương cho toàn thế giới.

Năm 2016, chúng tôi theo chân sư phụ trong chuyến đi Anh, 14 ngày đó đối với tôi là một sự thử thách. Tôi thấy lão pháp sư dường như không bị lệch múi giờ, mỗi lần gặp ngài đều tinh thần phấn chấn, lúc nào cũng mỉm cười. Nhìn bóng dáng của ngài, tôi nghĩ đến cả đời của sư phụ đều hoằng pháp lợi sanh. Thân là đệ tử, chúng tôi phải tuân theo giáo pháp của sư phụ, y giáo phụng hành, dốc sức gánh vác gia nghiệp của Như Lai, sửa mình cho đoạn chánh trước, mới có thể cảm hóa người khác để thầy được an lòng.

Tổ biên tập “Thân giáo của hòa thượng Tịnh Không”